

Casa Aymat, centre tèxtil o museu?

Josep Canals

En aquests mesos de finals de mil·lenni, el Sant Cugat de quasi cinquanta-dos mil habitants carregat d'història i cultura, continua buscant el seu primer museu, ja que les esperances que alguns teníem, que el primer centre museístic fos la Casa Aymat, no ho serà, perquè la Fundació Grau Garriga, que s'ubicarà en aquest edifici, serà un centre de recerca tèxtil, tal i com ens explicaran els propis promotors durant aquests dies.

L'alcalde, Sr. Joan Aymerich va ser el primer aprenent de la secció de tapís de la Casa Aymat a principis dels anys seixanta i va veure com un petit fet creatiu es desenvolupava en aquella petita secció d'investigació tèxtil, que amb el temps es convertia en l'eix renovador del concepte de l'art tèxtil, existent fins aleshores, a tot l'estat espanyol. Aquest fet, però, no ha influït pas gaire perquè durant el seu mandat, durant dotze anys consecutius, com batlle de la ciutat la Casa Aymat fos reconstruïda i recuperés el caire emblemàtic que va tenir per Sant Cugat.

No fins ara, al final del seu mandat, quan després de dotze anys ha anunciat que no es presentarà a les properes eleccions municipals i s'apartarà de la vida pública com alcalde. Ara doncs, quan ja s'acaba la seva legislatura, el primer aprenent de la Casa Aymat en l'època d'en Miquel Samaranch, ha donat un pas ferm per al món de l'art i finalment ja s'han dut a terme gestions per a recuperar la que va ser l'Escola Catalana de Tapís (Casa Aymat), aprovant-se de manera oficial, la creació del primer Centre d'Art Plàstic, que és la Fundació Grau Garriga.

Això ha tingut lloc, malgrat no haver-hi el consens general polític i social desitjable, cosa que crea molts interrogants per al seu futur, a nivell polític i a nivell dels que estem posats en el món de l'art, i no solament en aquesta ciutat.

Si la recuperació de la Casa Aymat s'hagués fet en el primer o segon mandat del Sr. Joan Aymerich, o fins i tot a començaments d'aquest últim, ara les coses serien molt diferents, i es podria contribuir d'una manera més eficaç en els interrogants que tota empresa d'aquestes característiques té, doncs a partir d'ara es desconeix la posició del proper equip de govern, pel que fa a aquest tema i això pot representar un canvi substancial en la creació de la Fundació Grau Garriga.

Suspesos a l'aire tots els possibles interrogants, cal celebrar, però, l'actitud de l'alcalde per a la recuperació de la Casa Aymat, ja que ell va ser el seu primer aprenent, perquè corregeix una postura que ha durat tot un segle per part de l'administració local, que va ser negativa en moltes ocasions, als ajuts sol·licitats en el seu dia per Aymat o Samaranch, per tal d'evitar el tancament de l'empresa familiar que tanta riquesa artística donava al país i encara que només sigui amb els vots de dos partits -CIU i PP- avui la Casa Aymat torna a tenir una directriu a seguir per a la seva remodelació. A més, s'ha pogut aprofitar l'ajut econòmic de la Unió Europea i es miri com es miri, és molt positiu que el projecte tiri endavant, perquè entre d'altres coses, no es pot entendre que una ciutat de prop de cinquanta-dos mil habitants, no tingui un centre museístic que ens projecti com terra d'artistes.

A partir d'aquest moment, ja es pot parlar de com endegar aquest projecte i la societat civil de Sant Cugat es reuneix avui divendres i demà dissabte, per debatre amb més profunditat i apassionament que mai, el segon gran projecte de tota l'etapa d'en Joan Aymerich com alcalde, pel que fa al tema de l'art. El primer va ser el Centre Cultural.

Per aquest nou projecte, caldran dos-cents milions de pessetes aproximadament, per a obrir les portes, a més, la manutenció anual serà pel cap baix, de cinquanta milions de pessetes dels

fons públics, segons declaracions de l'alcalde als mitjans informatius. I aquí no es poden esperar entrades econòmiques, perquè el món de la plàstica no es cap espectacle de masses, al revés del que passa al Centre Cultural amb la venda d'entrades.

El qui s'han manifestat en contra d'aquest projecte, ho han fet perquè s'estan utilitzant diners públics per un projecte, sense haver-hi hagut de manera prèvia cap estudi cultural i d'usos, ni amb els polítics, ni amb la societat implicada en el món de l'art i la cultura de la ciutat.

Caldrà un diàleg que fins avui no ha existit, entre el món social i l'ajuntament, perquè tal i com funcionen avui en dia museus i fundacions, és aconsellable la implicació del món empresarial, tal i com passa a la Fundació Miró o al Macba, a tall d'exemple, tot i que aquest últim centre continua essent polèmic, doncs desconexem la col·lecció artística i la línia que s'ha de seguir per a encarar el tercer mil·lenni. Els continus canvis en la direcció del centre posen de manifest molts problemes de fons al Macba.

Sant Cugat hauria d'aprendre més de les seves oportunitats i dels errors d'altres centres per tal de no reincidir. Exemple, hem tingut el privilegi d'un Miquel Samaranch, empresari sensible a les arts, que els anys seixanta va endegar un gran projecte tèxtil a la Casa Aymat, sense diner públic i amb artistes de gran vàlua com, Tàpies, Miró, Tharrats, Muxart, entre d'altres i el propi Grau Garriga, com director del centre, artistes tots ells que actualment són reconeguts internacionalment, aquesta ciutat ha desaprofitat una època artística daurada, per a projectar-se a si mateixa, també a nivell internacional.

Sigui quina sigui la polèmica que a partir d'ara generi la creació del Centre d'Art Tèxtil, que dirigirà en Grau Garriga, ben segur que serà enriquidora i que aquest santcugatenc internacional no defraudarà a la seva gent, essent això el més important, doncs l'avalua una trajectòria artística molt brillant que enorgulleix una ciutat i un país, en el nou mil·lenni que d'aquí a pocs mesos comença.

Per a enraonar de la part més humanística d'aquest projecte avui divendres i demà dissabte comptem amb la presència en aquestes xerrades del propi implicat, en Grau Garriga, que ens explicarà detalladament els continguts com diem més humanístics de la Fundació Grau Garriga.

D'altra banda, també voldria fer esment de la Masia Torreblanca, que podria ser un excel·lent complement museístic del lligam de l'Escola Catalana de Tapís amb el Sant Cugat artístic del tercer mil·lenni i es podria establir acords beneficiosos amb artistes que han passat per la ciutat com Tàpies, Guinovart, Subirachs, Tharrats, Ràfols Casamada, Muxart, entre d'altres que malgrat ser grans encara són vius, per poder tenir obra pública seva a la ciutat. Alguns d'aquests creadors són sensibles amb els fets rigorosos, tot i haver estat durant massa anys ignorats per aquest Sant Cugat, que ells van contribuir a convertir en terra artística.

També haurien de formar part d'aquest possible centre d'art, Fundació Grau Garriga, les obres d'artistes santcugatencs reconeguts a nivell internacional com Àngels Ribé, Joaquim Chancho, Pla Narbona, per citar-ne alguns, unint-les a altres obres de les diferents èpoques i tendències que han marcat l'art santcugatenc d'aquesta segona meitat de segle. I no seria somniari molt, pensar en fer de la Masia Torreblanca i de la nau modernista del Cellar Cooperatiu, una extensió d'aquest projecte.

Sant Cugat comença el nou segle amb aquest debat artístic, que no cal dir que és molt apassionant i enriquidor per al nostre futur.

Josep Canals és galerista.

